

Meditacions: Sagrada Família

Reflexió per meditar en la festivitat de la Sagrada Família. Els temes proposats són: la família en el pla de Déu; bressol de tot do; el nostre primer apostolat.

29/12/2024

- La família en el pla de Déu
- Bressol de tot do
- El nostre primer apostolat

«El SEU PARE i la seva mare estaven meravellats del que es deia d'ell» (Lc 2, 33). I així estem també nosaltres: sorpresos que Déu s'hagi fet fill, que hagi necessitat una família. Allà aprenem a deixar-nos estimar, a deixar-nos ajudar, a deixar-nos perdonar. Molt abans que puguem ser conscients, hem rebut afecte i amor. Mai no serem capaços de *compensar-lo* i això succeeix generació rere generació. No és un pes que desconcerta, sinó una realitat que ens omple d'agraïment i ens impulsa a correspondre. Gràcies, Senyor, per la família que ens has donat a cada un!

«Honra el teu pare amb tot el cor i no t'oblidis dels dolors que la mare ha patit per tu. Recorda't que has nascut gràcies a ells» (Sir 7, 29-30), diu la Sagrada Escripura. Tenim un deure de gratitud amb aquells que ens han cuidat quan ni tan sols podíem agrair-ho. És just que els nostres

pares siguin partícips de la nostra joia. Ells han estat, moltes vegades, els que han posat en la nostra vida la llavor de la fe i de la pietat.

Sant Josepmaria ens posa davant de la missió insubstituïble de cada família: «En pensar en les llars cristianes, m'agrada imaginar-les lluminoses i alegres, com va ser la de la Sagrada Família. El missatge de Nadal ressona amb tota força:

“Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima” (*Lc 2, 14*). “Que la pau de Crist regni en els vostres cors”, escriu l’apòstol (*Col 3, 15*). La pau de saber-nos estimats pel nostre Pare Déu, incorporats a Crist, protegits per la Verge Santa Maria, emparats per Sant Josep. Aquesta és la gran llum que il·lumina les nostres vides i que, entre les dificultats i misèries personals, ens impulsa a prosseguir endavant animosos».^[1]

.....

El que és IMPORTANT a la nostra vida és saber-nos estimats i aprendre a estimar. I això passa, en primer lloc, dins de la mateixa família.

Alhora, és veritat que no tot és ideal. Tots estem lluny de ser perfectes. Per això podem demanar ara a Jesús, Maria i Josep que intercedeixin per totes les famílies que travessen dificultats.

Es podria dir que aquest primer cercle social és el bressol de tot do. Allí ens sentim afirmats per ser qui som, ens sentim beneïts i descobrim que la nostra vida també és un do per als altres. Està inscrit en el nostre cor que tots som fills. Alguns, a més, són pares, d'altres són mares, pot ser que tinguem germanes o germans... però tots som filles o fills. La vida ens ha estat regalada i hi ha algú que ens espera. Fins i tot en les situacions més difícils, la condició de fill té

tanta força que habitualment continua sent un camí privilegiat per trobar Déu Pare.

«El Nadal es considera la festa de la família. El fet de reunir-se i intercanviar-se regals subratlla el fort desig de comunió recíproca i posa en relleu els valors més alts de la institució familiar. La família es redescobreix com a comunió d'amor entre persones, fundada en la veritat, en la caritat, en la fidelitat indissoluble dels esposos i en l'acollida de la vida. A la llum del Nadal, la família comprèn la seva vocació a ser una comunitat de projectes, de solidaritat, de perdó i de fe en què la persona no perd la seva identitat, sinó que, aportant els seus dons específics, contribueix al creixement de tots. Així va passar a la Sagrada Família, que la fe presenta com a inici i model de les famílies il·luminades per Crist.»^[2]

.....

A BETLEM Déu s'ha convertit en un de nosaltres. Vol viure la nostra història, el nostre camí i la nostra llibertat. «La família és un signe cristològic, perquè manifesta la proximitat de Déu que comparteix la vida de l'ésser humà unint-se a ell en l'Encarnació, en la Creu i en la Resurrecció.»^[3] És tal la força de la família que ens podem omplir d'esperança. La capacitat de transformació i curació que té l'amor en la família és capaç de superar totes les dificultats, per molt aclaparadores que semblin. Les nostres famílies són el lloc que Déu ha triat per donar-nos tots els seus dons: el primer de tots, la vida, i amb ell, la fe, la vocació, un nom, l'educació, el temperament, la llengua, un lloc al qual pertànyer... Aquest gran repte va portar sant Joan Pau II a incloure una invocació a la Reina de la Família en les lletanies

del Rosari. Des d'aleshores, milions de veus i cors han demanat a la Mare de Déu que protegeixi les famílies del món sencer, que totes elles siguin aquest bressol on es renova contínuament la humanitat.

Carn i sang nostra són els nostres pares i germans, i per ells ha de començar la nostra preocupació apostòlica. Així va començar l'apostolat dels primers deixebles de Crist. Andreu «anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué: — Hem trobat el Messies —que vol dir «ungit». I el va portar on era Jesús» (Jn 1, 41-42). I Joan, que amb Andreu va ser el primer d'apropar-se al Senyor, va comunicar la troballa al seu germà Jaume i el va preparar per quan Jesucrist el trobés al mig de les xarxes i el cridés al seu servei. És lògic que sant Josepmaria hagi anomenat *el dolcíssim precepte* al manament de Moisès sobre honrar la família.

Amb Maria i amb Josep ens volem omplir d'admiració. A Betlem, Déu ha descendit a cada família, sobretot a les més ferides, per guarir-nos, acompanyar-nos i descobrir amb nosaltres el paper decisiu que té per a cada fill i per a Jesús.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 22.

[2] Joan Pau II, Audiència general, 29-XII-1999.

[3] Francesc, ex. ap. *Amoris laetitia*, núm. 161.